

Hvorfor er det så forkert, når vi står med en udvidelse af EU til måske 28-30 lande, at sige, at så er det halsløs gerning at fortsætte udviklingen hen imod en stadig mere centraliseret union, der skal ensrette landene i Europa?

Hvorfor er det ikke nu, vi skal tage diskussionen om, hvordan vi kan skabe det fleksible Europa, hvor man samarbejder om forskellige ting på befolkningernes præmisser i de enkelte lande? Det er jo den diskussion, der kunne være god at få efter et dansk nej, selv om jeg jo må sige, at situationen ved det danske nej den 28. september og i ugerne efter selvfølgelig vil være status quo i forhold til nu.

Så er det blevet nævnt – jeg tror, det var hr. Anders Fogh Rasmussen, der nævnte det heroppefra – at det jo altid er en fordel at være med i et stort valutaområde. Det vil jeg godt sætte et spørgsmålstejn ved. Er det sådan, når vi kigger rundt omkring i verden, at det er de nationer, der har et meget stort valutaområde, der har leveret den bedste velfærd, den bedste service for deres borgere? Eller er det sådan, at vi har en lang række eksempler på, at små lande, som udgør et lille valutaområde, faktisk har kunnet levere en bedre velfærd til deres borgere end de store lande.

Det kan godt være, vi kan tage nogle tekniske diskussioner om renteniveau og lignende, men er det ikke bare en historisk kendsgerning, at mange lande, som er små valutaområder, faktisk har kunnet levere en bedre velfærd for borgerne end de store? Det har måske så også noget at gøre med gennemsigtighed og demokratisk proces osv., hvor jeg faktisk synes, at vi har noget at være stolte af i Danmark med dansk folkestyre og tradition for demokrati.

Vi har nogle ting at værne om på de områder, og det er også noget af det, vi bliver nødt til at tænke på den 28. september, hvor vi i bund og grund siger ja eller nej til en forstærket, mere integreret proces i Unionen, hvor stadig flere beslutninger flyttes fra rigets grænser og til Unionen, altså hvor vi enten siger nej til dansk selvbestemmelse eller siger nej til, at vi skal fjerne de andre forbehold, og siger til politikerne her på Christiansborg: Sæt nu tempoet lidt ned! Alt det, I lovede for kun 2 år siden om at sætte tempoet ned, og nu skulle Unionen ikke udbygges i det tempo, det foregik i, osv. osv., det holder vi, befolkningen, jer politikere fast på.

Derfor kan vi ikke tiltræde lovforslag nr. L 288.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Tre korte bemærkninger: hr. Claus Larsen-Jensen, hr. Flemming Hansen og hr. Flemming Kofod-Svendsen.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg vil også til hr. Kristian Thulesen Dahl stille spørgsmålet: I hvilken situation er det, at Dansk Folkeparti ønsker at opgive fastkursaftalen med de andre lande? Vi har stadig ikke fået svar fra de andre ud over de fantasifulde forslag. Er det, når højrevinden bliver for kraftig, eller hvornår er det?

Så vil jeg gerne spørge hr. Kristian Thulesen Dahl: Fru Pia Kjærsgaard har i Søndagsavisen den 6. august sagt, at man vil bruge nej til at skabe et Europa på et absolut minimum, altså kun handel og miljø. Hvad betyder det, vil jeg spørge hr. Kristian Thulesen Dahl. Er det en tilbagerulning til mindre end Amsterdam eller mindre end Maastricht, til det indre marked eller mindre end det? Det tror jeg vi har behov for et svar på.

Og så vil gerne som det sidste spørge: Det dér med kongehuset, hvad er det for noget? Der er vist noget, vi ikke helt er blevet oplyst om her. Kongehuset skulle forsvinde sammen med vores deltagelse i den fælles valuta. Men det kan være, hr. Kristian Thulesen Dahl kan opklare dette lidt nærmere.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Fra nej-partierne oplever jeg her en debat, der er præget af ideologi og af floskler, om end jeg erkender, at startbaner i Kastrup og termotater i Frankrig også har været nævnt.

Jeg håber ikke, det er upassende, hvis jeg prøver at se sagen fra den praktiske del af erhvervslivet, hvor jeg har den lykke også at befinde mig. Det vil jeg gerne gøre med et eksempel:

I skobranchen er det således, at når vi skal disponere til næste sæson, så foregår det meste af det på en meget stor skomesse i Düsseldorf, verdens største. Der er 50.000-75.000 besøgende, sådan nogle som mig og mine medarbejdere, og så er der nogle tusinde skofabrikanter, der udstiller.

Dér kommer vi så ned 2-3 dage, og så køber vi sko.

Nu oplever vi for første gang – og jeg retter henvendelsen til hr. Kristian Thulesen Dahl,